

ה"ת 4664/12 - יוסף מתייהו נגד פרקליטות מחוז תל אביב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 4664-12-22 מתייהו נ' תחנת משטרה - גבעתיים

לפני כבוד השופט ענת יהב
ה牒: יוסף מתייהו
עו"ד גיא שמר

נגד

המשיבה:
פרקליטות מחוז תל אביב
עו"ד איריס פAMILIA פוגל

החלטה

בפני בקשה המבקש מיום 1.12.22, שענינה **החזרת תפוס**; שני טלפונים ניידים, שנתפסו מאת המבקש ביום 22.2.22, במהלך מעצרו ובמסגרת חקירותו בגין חשד לביצוע עבירה בגין, זאת לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט- 1969, (להלן: "**פסד" פ**").

לאחר שהבקשה הועברה לעיון ותגובה המדינה, הוגשה ביום 20.12.22 תגבות היחידה החוקרת, שכרכה בתוכה, הן סירוב להשבת התפוסים, מן הטעם ש"**אליה דרושים לצורך חקירה**", והן בקשה להארמת החזקת התפוס לפי סעיף 35 לפסד"פ, אשר מבוססת על פי ההלכה הפסוקה, לטעמה (אליה הפניה בתגובהה) שקבעה, שקי"מת סמכות בית המשפט להיעתר למתן האורכה המבוקשת, מעבר ל - 180 הימים שניתנו על ידי החוק, ועל אף שלא הבקשה בקשה מעין זו במהלך הימים שנקבעו על פי החוק.

בדיון שנקבע במעמד הצדדים ביום 29.12.22

ההגנה שבאה וזרה על טיעוניה בכתב, סקרה את הפסיקה מטעם המשיבה והדגישה, שיש בה דוקא לחזק את בקשתה להשבת התפוסים, שכן, לו חובה המדינה, שמדובר בתפוסים בעלי חשיבות וערך ניכר לניהול התקין והחקירה, או שמדובר בתפוס אשר מיועד להוות כראיה בהליך הפלילי, הרי שאז הייתה מזרזת ו邏輯ית בקשה להארכת תוקף תפיסת התפוס, מה שלא מצאה לעשות כך, אלא רק לאחר הגשת הבקשה מאת המבוקש. ההגנה אף מצאה לחדר, כי על פי ההלכות הפסוקות, אף הבקשה להארכת תוקף התפוסים לא נעשה כראוי, שכן יש קודם לבקש אורכה לעצם הגשת הבקשה ורק לאחר מתן אישור של בית המשפט, תוכל זו את הבקשה, מה שלא נעשה במקרה זה ומכאן שיש מחיר ונפקות לחוסר המשך והתרשלות המדינה, והוא השבת התפוס לידי בעלי.

לחיזוק עמדתה, הפנתה לה"ת 10-21 5974/21 **אורן קובי נ' מדינת ישראל**, ואף טענה שהפסיקה אליה הפנתה המשיבה מוכיחה את עמדת ההגנה ומחזקת אותה, אך שבסופו של יומם יש להסביר את התפוס לידי המבוקש.

לסיום דבריו אף הדגיש, שככל שהטלפונים הנידים מוחזקים כראיה לצורך הגשתה בהליך הפלילי, אם יוגש כתוב אישום, אז כבר ניתן הסכמתו, שלא יטען לי' כל הראייה הטובה ביותר ובנוסף, ככל שקיים בהם נזק ניידים, סרטונים שיש קושי בהשפטם, ניתן להורות על מחיקתם, קודם השבת התפוס לידי המבוקש.

המשיבה בתחילת, דבריה הסכימה, כי נפל פגם בהתנהלותה בנוגע לתפוס, לאור היעדר הגשת בקשה למtan אורה להחזקת התפוס תוך תקופה הזמן שקבע החוק, אולם, כך ציינה, לא אחת בנסיבות מעין אלו מוגשות במועד מאוחר וענין זה לבדוק אינו סתום את הגולל על הבקשה, ועל בית המשפט לבחון את הריאות בתיק, העבריות הנחקרוות, התקדמות החקירה ומעמד התפוס בתיק. במקרה זה, מדובר בתפוס שהוא בבחינת ראייה שת้องש לצורך הוכחת החשדות, ככל שיוגש כתוב אישום.

עלען מעמדו של התקין, הרחيبة המשיבה, שה מבוקש ו"כ טועים לחשוב, שהחקירה דורقت במקום, אלא, מדובר בחקירה שהושבה ליחידה החוקרת לצורך שלמת החקירה ועל כן על פני השטח. לגוף החשד, מדובר במתלוונת כבת 19 בעלת ליקות ומורכבות התנהגותית, חרדיות ברמה גבוהה, מסוגרת בביתה שעות רבות. המבוקש - שמכיר את האם ואת המתלוונת בנסיבות היותו בעל תפקיד בעמותה ואשר עוזר במתן עזרה בהקשר למיצוי זכויות של נכים בעלי ליקויים מול חברת הביטוח - קנה את בטחונה של האם ואף של המתלוונת, והאם אישרה כי יוכל להוציא את בתה לאירוע משפחתי שערוך, ובודיעבד הסתבר כאירוע הכלול 5 חברים בני גילו של המבוקש, שהיו בדירה ביחד עם מה והתנהלות שם, אך לטענת המשיבה, מבוססת את העבריות המיוחסות לו וחלוקת אף מתועדת באמצעות הטלפונים הנידים שנתפסו.

עלען השלמה שהתקבשה, מרכיבותה והערכת הזמן שבביצועה, הגישה המשיבה מסמך המפרט זאת (**עי/1**), מכך אף ביקש למוד לגבי התפתחות והתקדמות החקירה. כמו כן הגישה סיכום של הריאות בתיק עד כאן (**עי/2**). מכל האמור ביקש להאריך את החזקת התפוסים למשך 180 ימים. לשאלת בית המשפט בהираה, כי חומרין החקירה הרלוונטיים לחקירה הורדו מן הטלפונים ומצויים בחזקת המדינה.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית:

סעיף 32 לפס"פ, שכותרתו "סמכות לתפוס חפים" מתר:

(א) רשיי שוטר לתפוס חף, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חף נעבירה, או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן שכיר بعد ביצוע עבירה או באמצעותו".

סעיף 34 לפס"פ, שכותרתו " מסירת התפוס לפי צו", קובע:

"על פי בקשת שוטר... או על פי בקשת אדם הtoupper זכות בחף, רשיי בית משפט השלום לצוות כי החף ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שנחגנו בו אחרת, כפי שיורה בית המשפט - הכל התנאים שייקבעו בצו".

סעיף 35 לפס"פ, שכותרתו " החזרת התפוס על ידי המשטרה", קובע:

"אם תוך ששה חודשים מיום תפיסת החף על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידי, לא הוגש המשפט אשר בו צריך לחפש לשמש ראייה ולא ניתן צו על אותו חף לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החף לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשיי בית משפט שלום, על פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שייקבע".

مוצגים שנטפסו בהתאם לסעיף 32 לפס"פ (מקור הסמכות לתפיסה) ולצורך המטרות המפורטוות שם; הצגת החף התפוס כראייה במשפט, מניעת עבירות בעtid וחולוט התפוס- כאקט עונשי, יכולים להיות מוחזקים בידי המשטרה למשך **ששה חודשים**, על אף שבידוע שתפיסה מוצגים, הינו אמצעי הכרחי, אם כי קיצוני, לצורך חקירה וביסוס תשתיתית ראייתית בחשדות אשר מיוחסות לחשוד, ויתכן אף שהמדינה תביע רצונה בקשה לחייב לחתל אותם תפיסים בסינויו של הlixir, אולם אין ספק שאקט זה, בטרם הוכרע דין של מאן דהוא, בודאי אם עדין לא הוגש כתב אישום, שוללת ממנו זכות יסודית ובסיסית להחזיק בקניינו, להשתמש בו ולהינוט ממנו, כך על פי חוק יסוד כבוד האדם וחירותו וכן קבעה הפסיקה בעקבותיו (ראה למשל בג"ץ 1143/05 **קו לעובד נ' משרד הפנים** שם נקבע כי, במרקזו של חוק זה "**עומד האדם**" ובכלל כך **קניינו**).

עודין באיזונים בין הצורך לרדת לחקור האמת, אינטראס הציבור למניע ביצוע עבירות ולברר את האירוע לאשרו לבין זכות הפרט על קניינו, גובר זה הראשון, דהיינו, החוק מאפשר לבצע תפיסת קניין ופגיעה שתאה מידית וראויה בזכות הקניין, אם כי בכל שלב יוכל המשטרה או בית משפט לבחון נחיצות התפיסה (על פי בקשת 'אדם הtoupper זכות').

סעיף 35 לפס"פ, מורה כי בחולף תקופה הזמן שנקבעה על ידי המחוקק, נקודת האיזון משתנה ועל פניו יש להסביר את התפוסים למי שמננו נתפס, אלא אם תהיה בקשה בפני בית המשפט שיתן דעתו עליה ולנימוקיה. עניין זהណון בבש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל**, אשר דין במתוח ובאיזונים בין האינטראסים הציבוריים הצדדים המשכת החזקת התפוסים לבין האינטראסים הפרטיים והאישיים של הפרט:

"**תפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילופם על ידי בית המשפט נבחנים לאור תכליתן של הוראות הדין הרלוונטי, לאור הזכויות המהוותיות לאור האינטראסים השונים המשמשים בזירה. כל זאת במסגרת העקרונות הכלליים של השיטה. בכל מקרה יש לעורר איזון ראוי בין ההגנה על הזכות הקניינית של הפרט לבין האינטראס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות בעזרת חפצים המאפשרים את ביצועם.**"

עוד ולענין הבדיקה בין תפיסת החפץ כאמור לבין ההצדקה בהמשך תפיסתו ככל שהזמן חולף, שאז מדובר בכך אישור להמשך פגיעה בזכות יסוד - קניינית ברכוש הפרט, על החלטה בדבר המשך תפיסתו, תעשה כאמור ומלא נמצא שיש אמצעים חלופיים להבטחת התכליות שבבקשת התפיסה. אך, ראה הבדיקה שעמד עליה כב' הש' חיש ברע"פ 1792/99 **גאל נ' מדינת ישראל**:

"**המשך החזקת החפץ שנຕפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים - מעבר לפגיעה שהייתה עצם התפיסה - ומכאן עשויה שתלמיד חובה המוטלת על המשטרה - ועל בית המשפט בשיבתו לבייקורת על מעשי המשטרה - לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכליות רואייה אלא גם אם המשך החזקת הנכס נעשתה לתכליות רואייה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעליים במידה העולה על הנדרש.**"

על פי אותו איזון חוקתי של בית המשפט לבצע, דהיינו, בין הגנה על זכויות קנייניות לבין אינטראס הציבורי, יש לבחון תחילת את תכליות התפיסה, אשר הם בבחינת מקור סמכות התפיסה והמשך החזקה בהם ובכלל כך איזון ראוי בהשגת תכליות החוק תוך פגעה מינימלית בבקשת ו��קילת נתונים נוספים כגון; השלב בו נמצא החקירה, אפשרות הבשלתה לכדי כתוב אישום, מהי אותה תקופה זמן נדרש, מהו הסיכוי להגשת כתוב אישום ובהמשך סיכוי לבקשת חילוט החפץ בסופו של הליך, אם יורשע הנאשם. עוד יש לבחון את מידת הנחיצות בהחזקת החפץ התפוס לצורך הצגתו כראיה ווחש לביצוע המשך עבירות ואם יושב (ראה בש"פ 342/06 **חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל**).

לענינו, אין ספק שהחקירה עדין מתנהלת, אם כי רוב הפעולות הסתיימו (**עי/2**), למעט פעולה אחת חשובה שיכולה להכריע את גורל התקיק (**עי/1**), כמו כן, ניתן לומר פי דברי המשיב, שבתוכן התפוסים, דהיינו בטלפון הנידים שנຕפסו נמצאו ראיות שיש בהם כדי לבסס את התלונה של המתלוננת בrama מסוימת וברבדים שונים, ועודין לא ניתן להתעלם מכך שההתפוסים היו בידי המדינה תקופה של כ- 10 חודשים וזה לא מצאה להגיש בקשה להמשך תפיסתם, אלא רק לאחר שהמבקש פנה לבית המשפט בבקשת עזרה בנוגע לכך וברצונו להמשיך בקנינו, לעשות בהם שימוש ולהינות מהם.

עוד אומר, שבחןתי את מהות ואופי ההחלטה המבוקשת ומצאת, שיש קושי להעריך את משך הזמן שתושלם, אם כי על פי בקשת המשיבה להארכת תפוסים למשך חצי שנה נוספת, הרי שמדובר בעוד תקופה נוספת שאינה מבוטלת.

לגביו התפוס, הבהיר במהלך הדיון על ידי המשיבה באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי כלל חומריה החוקיריה היו יכולים להיות מופקים מהתפוסים, הנדרשים ואשר צפויים להוות את הבסיס הראייתי בתיק, אם יוגש כתוב אישום, כבר מצוי ביד המדינה והמשך תפיסת החפש נחוץ בעיקר לצורך הצגת כזה לבית המשפט. על כן בהיעדר החלטה בנוגע להגשת כתב אישום, יש חשש שאוthon ראיות תיגמנה או אפילו יעלמנה, אז יקשה על המאשימה להוכיח את טענותיה. אלא שנוכח ההחלטה ב"כ המבוקש, כי לא טיפול טענה בדבר נוכחות הראיות שהופקו מאת הטלפון הנידים שנתפסו, אך שהמדינה לא תהיה צריכה להמשיך ולהחזיק את 'הרואה הטובה ביותר', איז' עצמת הנמקה להמשך החזקת התפוס נחלשת עד למאוד. כאן עוד יש להציג כי התפוס, על פי טיבו, אינו אסור בהחזקה, על אף שניתן לבצע בו עבירות (כפי שנטען כאן).

כללו יש להזכיר ולהוסיף, שהמדינה - המשיבה לא עשתה כל פעולה על מנת להמשיך להחזיק את התפוס ומצאה להגיש בקשה רק כתגובה לבקשת המבוקש ויתכן שאף לא הייתה עשו כן, לו לא הוגשה זאת האחרון ומהדיל זה נזקף לחובתה (ראה בש"פ 5974/21 אורן קובי נ' מדינת ישראל, בג"ץ 2393 פרידנברג נ' שופטת השלום בתל אביב, בש"פ 998 פפיסמודוב נ' מדינת ישראל וכן על פי הילכת עובדיה שאזכורה לעיל).

ההחלטה בדבר המשך החזקת תפוס, מקום שבו יש על פי התנegasות המשטרת משום הצהרה כי אינה זקופה לו עוד, הרי שיש לנמק את הבקשת שהוגשה באחור בעילות כבדות משלך, מה שלטעמי לא הוועלו במסגרת הדיון בעניינו. ולענין מכשיי טלפון ניידים אף אפנה לדברי כב' הש' סולברג בש"פ אורן קובי לעיל:

"**תפיסת חפצים אינה פעולה של מה בכך - קל וחומר מקום שבו מדובר בתפיסת מכשיי טלפון ניידים, אשר מדור לדoor הולכים ומשתכללים, ומיכילים מידע אישי רב על האדם, על זהותו, על מחשבותיו, הגיגיו ורעיון¬ionיו; עולם ומלאו בכך יד אחת... כפועל יוצא, נוכח עצמת הפגיעה הגלומה בה, תפיסת מכשיי טלפון ניידים לא תעsha אלא במידה ובמסורת, כאשר נמצא כי קיימ צורן ממשי בכך, ולאחר מחשבה קפדיית.**"

במקרה זה, לא ראייתי שקיים צורך בהמשך החזקת התפוסים, לאור הצהרת ההגנה, ואף לא מצאתי שקיימת פגיעה בטיב הראיות, ככל שיוגש כתב אישום, מאייך לא מדובר בבקשת המתוימה בזמן מגדר ובחולוף כ- 4 חודשים מעת שנסתהימה התקופה שקבע החוק. **מצאי שיש לבקש למשיב לבקשת שני הטלפונים שנתפסו ומפורטים בבקשתה, זאת לאחר שראיה המצויה במכשיר והיא בבחינת סרטון אסור, או כל ראייה אחרת שיש לבצע עבירה - ימחקו ממנו על ידי חוקר ובונכות הסגנון.**

בשול' הדברים לאור תוצאת ההחלטה, אומר שלא מצאתי להתייחס לטענת ההגנה בדבר הצורך להגיש תחילת בקשה למתן אורך להגשת הבקשתה ורק בשלב מאוחר יותר את הבקשתה. אולם אומר שלטעמי יש קושי להפריד בין השניים, שכן הבקשתה למתן אורך צריכה ביסוס ונימוק, שהם הנימוקים להמשך תפיסת התפוס.

בסיומו של דבר מצאתי להורות על השבת התפוזים ובתנאי כפי שפרטתי לעיל.

מורה על **עיכוב החלטתי עד ליום 10.1.23**, על מנת שהמסיבה תשקל האם בראצונה להשיג על החלטתי זו.

המסמכים שהוגשו בדיון על ידי המשيبة (ע/1, ע/2 והפסיקה), יושבו לידיה.

המצוריות תעביר העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י"א טבת תשפ"ג, 04 נואר 2023, בהעדך
הצדדים.